

Bylinka a Vilko, dve malé veveričky

V malom lesíku za dedinou bývali dve malé veveričky. Jedna sa volala Bylinka a druhá Vilko. Bylinka bola veľmi šikovná. Od rána do večera vždy niečo robila. Poupratovala si domček, ktorý mala na strome. Nanosila si oriešky, aby mala čo jesť. A Vilko bol veľmi lenivý. Nič sa mu nechcelo robiť. V domčeku mal neporiadok a v brušku mu škŕkalo od hladu, lebo sa mu nechcelo ísť zbierať oriešky. Blížila sa zima a jedného dňa Bylinka povedala Vilkovi: „Vilko, poďme si nazbierať oriešky na zimu! Zima bude veľmi studená a dlhá. A nazbierame aj lístie do domčeka, aby nám nebola zima. Bude nás zohrievať.“

Ale Vilkovi sa ako vždy, nechcelo a iba odvrkol Bylinke: „Ále, Ale, mne sa nechce, choď si sama!“

Otočil sa na druhý bok a ležal ďalej. Bylinka sa teda sama vybrala do lesa, aby si urobila zásoby na celú zimu.

O pár týždňov skutočne prišla veľká zima. Bylinka mala domček vystlaný lístím a tak jej bolo v domčeku teplúčko. Komôrku mala plnú jedla a tak jej nič nechýbalo cez zimu. Jedného dňa zaklopal na Bylinkine dvere Vilko. Bol celý premrznutý a hladný. Trasúc sa, neskutočne povedal Bylinke: „Bylinka, prosím, mohol by som sa u Teba zohriať a najesť? Je mi veľmi zima a som veľmi hladný!“

Bylinka ho najprv opatrne vyhrešila, aby si to navždy zapamätal.

„Vidíš, Vilko! Keď som Ťa volala, aby si šiel so mnou spraviť si zásoby na zimu, nechcelo sa Ti, lebo si bol lenivý!“

Ale Bylinka mala dobré srdiečko a tak prichýlila Vilka pred zimou a dala mu aj najesť. Vilko sa z tejto skúsenosti poučil a keď ho Bylinka poprosila o pomoc, vždy bol ochotný jej pomôcť.

Z tohto všetkého vyplývajú dve ponaučenia. Prvé je, že lenivým sa nevypláca byť, lebo ako sa hovorí: „Komu sa nelení, tomu sa zelení.“

A druhé ponaučenie je: „V núdzi poznáš priateľa.“

A tak si Bylinka s Vilkom pomáhali a ostali veľmi dobrými priateľmi.